

Sværdet eller Pennen?

Om synligt oprør og skjult modstand mod udvisning og detention i USA

Af Carolina Sánchez Boe

Hvordan opstår et oprør? Hvorfor vælger man at tage del i det eller afstå fra det? Gennem fire mænds oplevelser af modstand mod indespærring og udvisning diskuterer denne artikel, hvordan man vælger sine våben, når man prøver at forandre verden i og uden for udvisningscentre; hvordan modstand udøves i lukkede institutioner; og hvorfor synligt oprør af nogle ikke anses som den bedste måde at ændre verden på. Særligt i dag hvor overvågning af sociale bevægelser er blevet muliggjort i en hidtil uset grad af ny teknologi.

“Pennen er sommetider stærkere end sværdet!”, hævder Michael med sin syngende jamaicanske accent efter at have forklaret, hvorfor han valgte *ikke* at tage del i et oprør, der fandt sted i et *immigration detention center* i USA. I disse fængselsagtige, lukkede institutioner bliver migranter indespærret på udefineret tid, efter at de er blevet arresteret i lufthavne, på gaden eller i fængsler, og her venter de i måneder og sommetider år på deres udvisning, eller på at opnå retten til at blive i USA. Michael og jeg diskuterer de modstandsstrategier, han har mobiliseret på egne og andres vegne i fængsler og i udvisningscentre, mens vi i maj 2007 sidder på en bænk i Cooper Union bygningen i Manhattan og venter på, at en høring med de Forenede Nationers *Special Rapporteur* skal begynde. Her skal Michael fortælle om sine oplevelser af systematiske brud på menneskerettigheder i *detention centers*, deriblandt de, der fulgte i kølvandet på det oprør han var vidne til i et udvisningscenter i 2004, efter en 34-årig jamaicansk statsborger, der stod til udvisning fra USA, fik hjertestop og døde.

Med udgangspunkt i dette oprør diskuterer artiklen, hvad der går forud for og hvad der følger efter et oprør; hvorfor nogle tager del i kollektiv protest med fare for voldudøvelse fra myndighederne; og hvordan de, der vælger *ikke*

Fodlænker er siden 2004 taget i brug som "alternativ" til immigration detention centers af fængselsgiganten GEO Group, der i dag tjener penge både på udvisningscentre og deres "alternativer". Foto Jessie Rodriguez.

at tage del i åbent oprør, kan arbejde henimod social forandring gennem mere skjulte modstandsstrategier. Med andre ord, valget mellem pennen eller sværdet, som Michael udtrykker det. Endelig analyserer den, hvordan synlighed i traditionelle og sociale medier er blevet centralt i at forhindre udvisninger, men hvordan denne synlighed, der før virkede beskyttende, i de seneste år har gjort nogle *deportees* mere udsatte.

Artiklen følger Michael, Daniel, Jean og Ravi, fire udvisningsdømte udlændinge fra New York, og deres erfaringer med at deltage i skjult modstand og synligt oprør mod udvisning inden for og uden for murene. Alle fire har de, på forskellige måder, været med til at gøre detention og udvisning synligt for et bredere publikum af statsborgere, gennem høringer, demonstrationer og deltagelse i sociale bevægelser. De er blandt millioner, hvis liv er blevet omvæltet af en af de største ændringer i udlændingeloven, der fandt sted i kølvandet på et terrorangreb i Oklahoma i 1995, som først blev formodet begået af muslimske terrorister. At terrorangrebet hurtigt viste sig at være blevet udført af en statsborger, Timothy McVeigh, som var veteran fra Golfkrigen, forhindrede imidlertid ikke en omfattende revision af udlændingeloven under Præsident Clintons administration. De retroaktive 1996 love gjorde det muligt at udvise udlændinge med opholdstilladelse med tilbagevirkende kraft, hvis de var dømt for mindre lovovertrædelser som rapserier, biltyverier, udskrivning af falske checks, at køre uden at have løst billet i undergrunden, besiddelse af *marijuana*, som Michael, eller kriminalitet forbundet med stofmisbrug, som i Daniels eller Jeans tilfælde. Med et pennestrøg og fra den ene dag til den anden, blev hundredetusindvis af udlændinge med legal status gjort udviselige (*deportable*), ofte år og årtier efter,

at de havde udstået deres straf. Som konsekvens er antallet af *detainees* i ICE (Immigration and Customs Enforcement) udvisningscentre steget støt, hvilket gavner CoreCivic og GEO Group, to af verdens største private fængselsvirksomheder, der står bag profitdrevne fængsler, udvisningscentre og såkaldte “alternativer til detention”. Den økonomiske støtte, som politikere i USA modtager fra disse profitdrevne private fængselsfirmaer, er i dag veldokumenteret, både af journalister og forskere, som også har vist hvordan fængselssektorens økonomiske magt har en indflydelse på politiske beslutninger og de mange stramminger i kriminal- og udlændingeloven, der direkte gavner industrien.

Artiklen bygger på forskning i og omkring udvisningscentre og blandt migranter og deres familier i New York, hvor jeg har været på fjorten forskningsophold over de sidste to årtier, og senest i november 2021. I USA og Frankrig har jeg længe været involveret i menneskerettighedsarbejde som aktivist, ven og forsker. Mit kendskab til de lukkede institutioner og til udlændingeloven i begge lande har medført, at jeg blev og bliver identificeret af udvisningsramte udlændinge som en person, der er “på vores side”, og gennem kollaborativ etnografi har jeg fået adgang til og interesse for, hvad antropologen James C. Scott har kaldt “hverdagsformer for modstand” og “de svages våben”, og som ifølge den amerikanske antropolog forklarer, hvordan åbne oprør kan opstå.

De svages våben i lukkede institutioner

I lukkede institutioner som fængsler og udvisningscentre manifesterer “de svages våben” sig for eksempel i bagtalelse af per-

sonalet, dommere og politikere, i langsomt arbejdstempo under vedligeholdelsesarbejde eller rengøring, når vagterne ser den anden vej, i at stjæle og videregive madvarer fra køkkenet, i smugling af forskellige goder, eller i at viderebringe beskeder fra en indsat eller celleblok til en anden, som det er blevet dokumenteret af mange socialvidenskabsfolk, deriblandt sociologen Erving Goffman. Bliver man opfattet af fangevogtere som en modelfange, der ikke udtrykker åben kritik overfor institutionen, har man større chancer for at skabe sig et netværk og deltage i nogle af de paralleløkonomier, der findes i lukkede institutioner.

Det har været debatteret i socialvidenskab om små aktioner, der umiddelbart kan synes undselige, som uautoriseret udveksling af mad, genstande, eller informationer, kan kategoriseres som modstand, eller om de blot forbedrer ens egen eller andres situation en smule, og dermed også kan medvirke til at opretholde *status quo* ved at forsinke social forandring. Sikkert er det, som Scott har vist i sin forskning, der er baseret på oprør i mange forskellige historiske og geografiske kontekster, at disse små aktioner, ligesom bagtalelse, er med til at skabe bevidsthed og sætte ord på den uretfærdighed, man oplever i magtrelationer. Sådanne hverdagsagtige aktioner er også medvirkende til at identificere andre undertrykte, der deler ens opfattelse af dominans og nødvendigheden af forandring. Som Scott viser, kan disse små skjulte modstandsstrategier dermed forklare, hvorfor oprør kan synes at opstå “ud af det blå”, og overraskende hurtigt i kontekster, hvor de magtesløse ellers syntes at acceptere deres situation og ikke før havde udtrykt åben kritik, men pludseligt reagerer med en meget klart udtrykt dagsorden for social forandring.

Når man er udvisningsdømt udlænding er det særligt juridiske informationer om

udvisning, asylret og udlændingelov og hjælp til at redigere breve til myndighederne, der kommer til at indgå i de paralleløkonomier, der opstår i lukkede institutioner. Da Michael, Jean og Ravi blev dømt udvist, sørgede de for at blive opfattet som modelfanger, og deres gode opførsel skaffede dem adgang til fængselsbiblioteket, så de kunne læse op på udlændingeloven og identificere menneskerettighedsorganisationer, der ville kunne støtte dem. Uafhængigt af hinanden, i udvisningscentre i New Jersey, Alabama og Louisiana, begyndte de tre selv lærte *jailhouse lawyers* hver især at hjælpe andre indsatte med deres udvisningssager og med at ansøge om *habeus corpus*, eller løsladelse fra *immigration detention*. At hjælpe andre indsatte medførte samtaler om oplevelser af menneskerettighedsovertrædelser inden for murene, som de tre mænd dokumenterede. Via deres kontakter til jurister og migrantorganisationer uden for murene kunne de, uden at centrene administratorer opdagede det, gøre disse overtrædelser kendt for menneskerettighedsgrupper og journalister, hvis rapporter og artikler i traditionelle medier kunne nå ud til offentligheden og bidrage til, at civilsamfundet begyndte at organisere juridisk bistand til *detainees*. Udvisningsramte udlændinges oplevelser af uretfærdighed og de særlige forhold, der gør sig gældende i profitdrevne private udvisningscentre genererer skjulte og synlige former for modstand.

De private udvisningscentres businessmodel bygger på at tjene mest muligt på hver indsat, både via besparelser og ved bevidst at skabe udgifter for dem. Når der spares på udgifter til mad, så tjener virksomhederne samtidig på de ekstra snacks, som indsatte køber via *commisary*, centreets egen butik. En anden stor udgift, som *detainees* har, kommer af at de private

virksomheder lægger ekstra gebyrer på telefonopkald, særligt til andre stater i USA og til udlandet. Jean Montrevil, en udvisningsdømt haitiansk mand, satte i samarbejde med sin kone et system op, så andre indsatte kunne ringe til deres advokater og deres kære via hendes telefonnummer i New York og dermed nøjes med at betale lokale telefontakster. Jean tog sig ikke betalt for denne tjeneste, men glædede sig over, at *detainees* kunne spare penge, og at disse ikke landede i lommerne på den private virksomhed. Derudover kunne Jean, da nyheden om det alternative telefonsystem spredte sig i udvisningscentret, møde andre indsatte og gøre dem opmærksomme på de organisationer, der kunne hjælpe dem med deres udvisningsdom. Så snart Jean havde været indespærret i centeret i et halvt år, ansøgte han om *habeas corpus*, løsladelse fra centret, og som en af de første udvisningsdømte fra New York, blev han løsladt med en fodlænke.

Ravi Ragbir fra Trinidad havde udstået sin straf i fængslet Brooklyn Metropolitan for forsikringssvindel, en anklage, han altid har nægtet sig skyldig i. Selv om vagterne i fængslet i New York er berygtede for at være blandt de hårdeste i staten, blev Ravi bestyrtet over forholdene i udvisningscentret i Alabama, hvor han blev vidne til, hvad han beskriver som en dehumanisering af de indsatte, som følge af vagternes mangel på uddannelse og de private selskabers indifferens over for de indsatte forhold. Ravi dokumenterede i skjul, hvordan vagter med overlæg mishandlede de indsatte, som ved at beordre dem til at vaske alt deres tøj for derefter at skulle tage det våde tøj på, eller ved at skrue op og ned for aircondition. Ravi blev som Jean løsladt fra centeret med fodlænke, med en mistanke om, at denne var en form for straf for, at en række uafhængige undersøgelser af de

brud på menneskerettigheder, han havde dokumenteret, var blevet foranlediget.

Alle fire mænd dokumenterede, hvordan adgangen til indsattes sundhed ligeledes er genstand for besparelser, som når tænder bliver rykket ud i stedet for at blive plejet, eller alvorlig sygdom bliver behandlet med aspirin. Den mangelfulde lægehjælp der er tilgængelig i de privatdrevne udvisningscentre kan få tragiske konsekvenser, som Michael og Daniel oplevede det på nærmeste hånd.

Oprør, eller "den sidste dråbe"

Richard Rust var født på Jamaica og opvokset i Brooklyn, og som Michael, Daniel og andre Newyorkere, var han blevet overført til et udvisningscenter i Oakdale i Louisiana, langt væk fra sine forældre, partner og børn. Michael og Daniel så hjælpeløse til, da Rust pludseligt fik et hjertetilfælde og faldt om. Ambulancen kom først 40 minutter senere, og samtlige indsatte følte, at deres sundhed og egne liv var i fare grundet forholdene på det lukkede center.

Daniel forklarer, hvor langsom udvisningscentrets personale var om at reagere på Rusts hjerteanfald, og hvor smerteligt det var, magtesløst at se en mand dø. Da vagterne bad de indsatte om at gå tilbage til deres celler, blev Rusts død "den sidste dråbe", som Daniel udtrykker det, og han valgte at sige "Fuck det, vi nægter at gå tilbage til vores celler. Vi bliver i gården og protesterer!" Centerets ledelse sendte hurtigt en enhed ind, der var understyret med "riot gear", tåregas, køller og elefanthuer. Deltagerne i oprøret blev slået brutalt og sat i isolationsfængsling i op til tre måneder, samtidigt med at samtlige

ge indsatte blev forbudt at kommunikere med pressen. Daniel fortæller, at de indsatte, der kom til at sidde i isolation, ikke længere kunne opretholde kontakten med deres advokat og anke deres udvisningsdom, og at flere som konsekvens blev udvist.

Daniel, som jeg nu har været venner med i næsten 15 år, har flere gange fortalt mig om sin deltagelse i oprøret, og han vender ofte tilbage til det øjeblik, der blev den "sidste dråbe", eller hvordan han trods mange oplevelser af uretfærdighed i sit liv, aldrig før havde deltaget i et kollektivt oprør. Daniel flyttede fra Trinidad til New York som teenager, og han beskriver sig selv som en genert, mild dreng, der var lidt bange for de mange unge i kvarteret, der tidligere havde været fængslet:

"Jeg så folk, der blev løsladt med snitsår. Vi kaldte fængslet Rikers Island 'Gladiator School'. Jeg var altid den passive type, holdt mig for mig selv. Jeg var dødsensangst for at komme på Rikers' og sørgede for ikke at blive involveret i noget."

Da Daniel var 17 år gammel blev han opsøgt af en rekrutteringsagent fra den amerikanske hær på parkeringspladsen foran sin *high school*, som fortalte ham om spændende, meningsfulde eventyr ude i verden, og lovede, at han efter sin kontrakt på otte år ville blive amerikansk statsborger. Daniel var 17 og plagede sin mor om at lade ham tage af sted. Udsigten til, at han kunne blive statsborger, overbeviste hende om at give efter.

Otte år og *Operation Desert Storm* senere, fik Daniel en "ærefuld hjemsendelse" (*honorably discharged*), med medaljer og med PTSD. Som mange andre veteraner havde han svært ved at klare det civile liv, og han dulmede sin angst og sine minder om det, han havde set og deltaget i, med hårdere og hårdere stoffer. Snart blev han arresteret og dømt og overført til Rikers Island.

"Det havde altid været min største frygt, og jeg var chokeret over de materielle forhold og over den måde, vi fanger blev behandlet på. Men mine år i hæren og den fysiske træning, jeg havde været igennem, havde ligesom forberedt mig på det. Jeg havde ingen problemer med fangevogterne, for i hæren lærer du at beherske dig. Når dine overordnede skriger og råber, så bider du det i dig og forholder dig roligt."

Efter sin første dom i 1993 blev Daniel frigivet og fængslet flere gange. Han kæmpede med sit stofmisbrug og levede som hjemløs i forladte bygninger, på gaden og i Prospect Park. Tilbage på Rikers i 2003 blev han til sin overraskelse opsøgt af agenter fra ICE:

"De sagde, at jeg skulle udvises til Trinidad, og jeg forklarede, at der var tale om en fejl, for jeg havde jo statsborgerskab efter otte år i den amerikanske hær. De forklarede så, at jeg skulle have ansøgt om statsborgerskab inden for de seks måneder, der fulgte min hjemsendelse, og at det nu var for sent at søge. Og så blev jeg overført til udvisningscentret i Louisiana."

Daniel under Operation Desert Storm. Polaroiden er blandt de få fotos, han har tilbage, efter at have mistet de fleste af sine personlige ejendele gennem næsten tre årtiers indespærring i udvisningscentre og fængsler, og livet som hjemløs stofmisbruger. Privatfoto.

Daniel beskriver, hvordan han var overvældet og vred over, at hærens løfter ikke var blevet indfriet, og chokeret over at møde andre veteraner i udvisningscentret, der, som han, var blevet lovet statsborgerskab uden at blive gjort opmærksom på, at dette ikke var automatisk. Mændene italesatte deres oplevelser af at være blevet udvist grundet PTSD relateret voldelig kriminalitet eller stofmisbrug, og Daniel forklarer, at nogle også kunne se ironien i, at de var blevet udvist som følge af love, der var blevet begrundet med et attentat begået af en veteran, der, som de, havde deltaget i *Operation Desert Storm*. For Daniel og de andre indsatte viste Richard Rusts død med al tydelighed, hvordan deres og andres liv blev behandlet som værdiløse.

For Daniel, som siden sin tid i hæren var trænet til at kunne forholde sig roligt, selv når en øverstbefalende handlede urimeligt, var Richard Rusts død den "sidste dråbe".

Selv om oprøret, han tog del i, blev slået ned hurtigt, fremhæver Daniel, at det var slagene, som han og andre fik, fulgt af isolationsfængslingen, som gjorde at elleve politikere fra USA's kongres beordrede, at en uafhængig undersøgelse skulle foretages af dødsfaldet og af den repression, der havde fundet sted i de efterfølgende måneder. Oprøret gjorde således, at der politisk blev sat fokus på private fængselssekskabers besparelser på sundhedsområdet og deres ofte brutale håndteringer af indsatte.

Michael, der som Daniel var vidne til Rusts død, var også dybt chokeret:

"De sagde, at Rust døde på vej til hospitalet, men han var død, allerede da de bar ham ud. De havde dækket hans ansigt med et klæde, hvorfor ville de have dækket hans ansigt, hvis han ikke allerede var død?"

Da vagterne bad de indsatte om at gå tilbage til deres celler, valgte Michael, trods sin vrede, at holde lav profil og adlyde. Michael havde tidligere været fængslet for besiddelse af *marijuana* og var dømt udvist til Jamaica. I de fem år, han havde været i centeret, havde han mobiliseret loven for at forhindre sin egen og andre indsattes udvisning. Michael, som lider af en sygdom, der kunne blive dødelig uden den rette lægehjælp, forklarer:

"Jeg lod være med at deltage i oprøret, fordi jeg tænkte på mig selv. For at være ærlig, så havde jeg ikke været her, hvis jeg havde deltaget. Hvis jeg var blevet isolationsfængslet ville jeg have risikeret udvisning til Jamaica. Der ville jeg ikke have overlevet."

I isolationsfængsling, tilføjer Michael, ville han desuden ikke have kunnet deltage i at gøre Rusts død og oprøret kendt for en større offentlighed. Efter oprøret blev slå-

et ned, fortsatte Michael med at holde lav profil over for centerets ansatte, mens han i skjul skrev alt det, han så og hørte, ned.

"De andre bebrejdede mig og sagde, hvorfor protesterer du ikke?! Men det er i centerets interesse at vi gør oprør, så sagen kommer til at handle om uregerlige og voldelige indsatte i stedet for at handle om en mands død og om de elendige forhold, vi er indespærrede under."

Det lykkedes ham at smugle dokumentationen ud til jurister fra organisationer og journalister. Michaels strategi var med til at gøre opmærksom på de brud på rettigheder, der foregik inden for murene, og historien om Richard Rusts død fik synlighed i pressen. Derfor fremhæver Michael, at "*Pennen er sommetider stærkere end sværdet!*".

Synlighed, sociale medier og beskyttelse mod udvisning

I månederne, der fulgte oprøret i Oakdale, blev både Daniel og Michael, som havde været vidner til det, løsladt, efter at have været *detained* i henholdsvis 3 og 5 år. Selv om de stadig havde en udvisningsdom og regelmæssigt mødepligt hos ICE, var de lettede over at være tilbage i Brooklyn og følte sig til en vis grad beskyttet mod udvisning. Begge var, efter Rusts død, kommet i kontakt med foreningen *Families For Freedom* (FFF), hvis medlemmer demonstrerer, taler med journalister fra aviser, radio og tv, og på alle mulige andre måder prøver at gøre *deportees'* individuelle og kollektive situation synlig. I 2007 inviterede FFF Daniel og Michael til at tale foran de Forenede Nationers *Special Rapporteur*, nævnt i indledningen. Høringen i Manhattan var den første af mange, der bragte jurister, aktivister, forskere og *deportees* sammen for at gøre opmærksom på konsekvenserne af de mange lovændringer, der havde ført til udvisninger og delegaliseringer af et stigende antal af udlændinge, som havde levet i USA i flere år og ofte årtier. Det blev centralt for høringernes succes, at individuelle historier blev fortalt, så der blev sat ansigter på de menneskerettighedsovertrædelser, der fandt sted i centrene, og både Michael og Daniel fortalte deres, der blev taget op i avisartikler, TV- og radioudsendelser.

I begyndelsen af 2000'erne var det bedste, der kunne ske for udvisningsstruede udlændinge, at journalister fra traditionelle nyhedsmedier publicerede deres individuelle historie, og at de blev støttet af politikere og af læsere, lyttere eller seere. At blive synlig i den offentlige debat kunne kun i sjældne tilfælde medfølge en ophævelse af udvisningsdommen og en legalisering af ophold. Alligevel beskyttede det *deportees* mod udvisning at ICE vidste, at borgere støttede dem, og at ICE således risikerede negativ medieomtale, hvis de prøvede at udvise en "kendt" migrant.

Der finder en stigende overvågning af sociale bevægelser sted via smartphones. Samtidigt indgår app'en SmartLINK, i GEO Groups såkaldte "alternativer til detention". Foto af forfatteren.

Fra 2008-2009, og årene der fulgte udbredelsen af smartphones og generaliseringen af sociale medier, blev det enkelt og billigt for organisationer og enkeltpersoner via videoer og korte tilgængelige opslag at skabe alternativer til de traditionelle nyhedsmediers dækning af migration. Dette kom til at præge den virkelighed, som Jean Montrevil og Ravi Ragbir blev løsladt til. Ligesom Daniel og Michael blev de hjulpet af *Families for Freedom*. Begge havde dog mødepligt hos ICE, og som de første migranter i New York var de derudover løsladt under fodlænke. De forblev dermed under overvågning af ICE og GEO Group, det private selskab, der driver både udvisningscentre og deres "alternativ", fodlænken. For begge mænd var det en prøvelse at vide sig overvåget, og begge opfattede det som en form for intimidation og en straf for den modstand, de havde ydet, mens de var indespærrede. For begge vedkommende blev denne øgede overvågning dog den "sidste dråbe", og

en ekstra motivation for at fortsætte med at yde synlig modstand mod udvisning og detention. Jean blev medstifter af netværket *New Sanctuary Coalition*, som Ravi senere blev direktør for, og som nu organiserer juridisk støtte til genåbning af udvisningssager, ansøgninger om fjernelse af fodlænker og appel af domme, med støtte fra NYUs institut for jura og fra menigheden i Judson Memorial Church i Manhattan. Jean og hans præst satte en strategi i system kaldet *advocacy without confrontation*. Når et medlem har obligatorisk mødepligt hos ICE bliver vedkommende nu fulgt af så mange statsborgere som muligt, som ved deres rolige, ikke-voldelige tilstedeværelse gør ICE opmærksom på, at personen ikke er alene, og at ICE så at sige også er overvåget. Når Jean, Ravi eller andre medlemmer af *New Sanctuary Coalition* har mødepligt, kan der således være op til hundredvis af statsborgere, der følger dem til dørs til ICEs bygning i Manhattan, samtidig med at andre under

Ravi Ragbir er stadig truet af udvisning, på trods af at både hans kone og hans datter er amerikanske statsborgere og at han i 2022 har levet i USA i 31 år. Foto af forfatteren.

hashtags som #IStandWithRavi eller #freejeannow, viser deres støtte og gør dem synlige i sociale medier.

Stigende overvågning og nye alliancer

I modsætning til begyndelsen af 2000'erne har brugen af sociale medier gjort, at aktivister mod udvisning og detention ikke længere kun er migranter, deres kære og advokater, men flere og flere statsborgere, der ikke selv er personligt eller professionelt berørt af udvisning. Disse forklarer ofte, at de ønsker at støtte *detainees* og *deportees* fordi de i deres egne familier har medlemmer, der har oplevet interneringen af japansk-amerikanere under 2. verdenskrig i USA, eller af jøder i Europa, eller de ser andre paralleller mellem masseindespærringer, udvisninger, lovændringer og populistiske interesser i dag og i den amerikan-

ske historie. Nye alliancer er således blevet skabt med organisationer og netværk, der har fokus på politivold eller overvågning af minoriteter og aktivister. Imidlertid blev der i 2018 og 2019 lækket to databaser, der viste at ICE registrerede statsborgere, der på sociale medier havde deltaget i kritik af ICE, og aktivt overvågede en række mere etablerede aktivister og religiøse ledere, der støtter bevægelsen mod udvisning.

Under W. Bush og Obama administrationerne var stor synlighed i traditionelle og på sociale medier med til at forhindre mange udvisninger. Dette ændrede sig imidlertid hurtigt under Trump administrationen, hvor ICE pludseligt fokuserede deres arrestationer på de mest synlige aktivister. I 2018 blev Jean anholdt, sendt i *detention center* og udvist til Haiti, 32 år efter han var flyttet til New York, og på trods af, at hans børn er amerikanske statsborgere. Hans families og *New Sanctuary Coalitions* kampagne for at få ham tilbage til New York har for nyligt båret frugt, og han har kunnet rejse tilbage til New York i oktober 2021. Ravi blev også anholdt i 2018 og forsøgt udvist, men takket været mobiliseringen fra tusindvis af støtter fra civilsamfundet, hans familie og hans advokater fra NYU, blev han løsladt *in extremis*. Hans situation er imidlertid ikke løst endnu, og han er stadig i fare for udvisning.

For tyve år siden var udvisningscentre og udvisninger ikke kendt af offentligheden, som det er tilfældet i dag, og Daniel, Michael, Jean og Ravi er blandt de mange, der har været med til at sætte fokus på forholdene inden for murene, og konsekvenserne af populistisk politik og de private fængselselskabers involvering i politiske beslutninger. I begyndelsen af 2000'erne var vi mange, der mente, at hvis disse blot blev kendt af offentligheden, ville der ske

forandring, og vi forestillede os ikke, at politikere i dag ville kunne udvise stolthed over de dårlige kår, migranter bliver udsat for i udvisnings- og asylcentre. Vi forudså heller ikke den gennemgribende overvågning, der i dag finder sted af migranter via fodlænker og andre såkaldte “alternativer til detention” eller at statsborgere ville

blive udsat for overvågning og kriminalisering af deres støtte til migranter. Et vist håb for de sociale bevægelser mod udvisning finder vi i de alliancer, der findes mellem udvisningstruede migranter og statsborgere, der fortsat støtter dem, selv om det i dag ofte kan føles som om, både pennen og sværdet er ved at miste deres styrke.

Tak til “Michael”, “Daniel”, hvis navne som aftalt er anonymiserede i artiklen og til Jean og Ravi, for at have delt deres oplevelser med mig. “Daniel” beder mig gøre danske læsere opmærksom på, at veteraner stadig i dag bliver deporteret fra USA, selv om de blev lovet statsborgerskab da de blev hvervet til hæren, og at andre som han bliver detained i årevis. Artiklen er dedikeret til Michelle (1985-2021), der som teenager udviste mod og handlekraft, da hendes familie blev ramt af udvisning.

Forslag til videre læsning

Boe, C.S.: “Fighting border control in three sites of confinement: The uses and experiences of prison, detention, and electronic monitoring for foreign-nationals in New York”, *Champ pénal/Penal field* 21, 2020.

Gilman, D. L. & Romero, L., “Immigration Detention, Inc.” *Journal on Migration and Human Security*, Vol 6, Issue 2, 2018.

Scott, J. C.: *Domination and the Arts of Resistance. Hidden Transcript*, New Haven, Yale University Press, 1990.

Om forfatteren

Carolina Sánchez Boe er postdoc på Interacting Minds Center, Aarhus Universitet, med projektet “Digital Confinement. The reconfigurations of borders and detention through new technologies”, støttet af Carlsbergfondet, og er tilknyttet forskningscentrene CERLIS-CNRS, Université de Paris, og SADR, City University of New York. Hun forsker i migration, indespærring og grænsedragninger, primært i Frankrig og i USA.